

ГЕТЕВИТЪ ПЪСНИ

Очеркъ отъ Пенчо Славейковъ

Кой знае дали Ваймарския паркъ, тъй грижовно отгле-
данъ и пазенъ отъ Гете, е билъ така хубавъ въ дните, ко-
гато великия олимпиецъ, отъ прозореца на малката си лична
къщница, се е вслушвалъ въ шепота на оградителните му отъ ме-
сечината гъстолиствени дървеса! А хубавъ, величественъ е
той сега, съ своите бѣлостволни буки и мощни дъбове, прѣ-
плели корени прѣзъ вититѣ хълмовни пътеки. И днесъ си
спомнямъ азъ за отрадата на неговитѣ сенки, подъ които
— единъ лѣтенъ день, прѣди нѣколко години — азъ
и другаритѣ ми се укривахме отъ дневната жегла. Седнали
на една пейка, отдалѣко подъ насъ се откриваше изгледа на
далечъ залѣзкаташния Илмъ, ний повѣрявахме единъ дру-
гиму впечатленията си отъ виденото въ малкия заглъхналъ
градецъ и въ къщите-музеи на Гете и Шиллера, където,
като въ новъ Ерусалимъ, съ стотици вѣрящи паломници и
невѣрящи знаещи изъ день въ день идатъ и ще идватъ да
гледатъ реликвиите, заветвани отъ тѣзи, които ги нѣма вече —
и които сж вѣчно съ насъ. Настроени отъ тишината на свя-
тостия паркъ, сепвана само сегизъ-тогизъ отъ говора на рѣ-
китѣ пролодници, или отъ смѣха на нѣкои зарѣчни нѣйки
изъ прохладнитѣ алеи, — тихи бѣха нашитѣ рѣчи, като
рѣчи говорени въ храмъ. Тогава и самъ бѣхъ изнена-
данъ отъ думитѣ си, че „отъ всички Гетевы творения, най-
хубаво е Ваймарския паркъ.“ Отпослѣ се научихъ по-до-
стойно да цѣня тия творения, колкото повече се вчитвахъ
въ тяхъ, и тоя величественъ паркъ изтъква сега прѣдъ
погледа ми само като видимъ символъ на тяхното цѣло-
купно величие, подъ чиято сенка не единъ път отъ то-
гава съмъ се отморявалъ. Една вѣтка отъ тоя паркъ, една
вѣтка отъ тоя символъ, както си я прѣдставлявамъ азъ,
ще се опитамъ да истѣкна прѣдъ читателя, съ благоговѣн-
ство на единъ, който извършва свещенодѣйствието.